

புறொடவை வணைப் பா

தலவை :

இதுதான் ததைத் திங்கள் எனக்கடல் மலேவந்த
புதியஇளங்கதிர், பொன்அத்தான். பொன்!பொன்!பொன்!
தலவை :

ஆம்ஆம்என் அன்பின் உருவே அதுபுசுடர்ப்பொன்மு
நீர்மலே, நிலமலே, நிழல்தரும்புஞ் சோலமைலே,
உன்மலே தனதொளியைவீசி உளத்திலொலாம்
அன்பின் எழுச்சியினை ஆக்கியது. வாழ்க்கதிர்!
காலமைலர்ந்ததுவகே கண்ணேநான் சினெறுவயல்
வலைதொடங்கி விளைச்சல் அறுத்துவந்தே
இந்நாளில் இந்நா எனக்கொடுக்கச் செல்கின்றனே.
பொன்னே புனலாடி இல்லம் புதுக்கிடுநீ!

தலவை :

செல்வப் பரிதி சிரித்துவந்த தகைக்கண்டீர்.
கொல்லகை கொடிகள் குலுங்கச் சிரித்ததுபோல்
காலமைலர்ந்ததையும் கண்டீர்; விரைந்துவயல்
வலைதொடங்கி விளைச்சல் அறிந்தஅரிக்
கட்டித்துத் துற்றியொரு கட்டவைண்டி மலேநேறிப்
பட்டபெரும் பாட்டின் பயனிந்தா எனப்பீர்;பின்
உள்ளம் மகிழ்ந்துங்கள் உழுதோளையென நான்தொழுது
வளைத்தெடுத்து விடிவெள்ளி போலரிசி
ஆக்கிநல்ல பானையிலே ஆவின்தனிப்பாலதை
தகைக்கி அதிலிட்டுச் செங்கரும்பின் கட்டியிட்டுத்
புதிங்களோ ததைத் திங்கள்!முபுசுநெத்தமிழ்தாய்மொழியாம்!மு
புப்பொங்கலோ பொங்கல்!முஎன்ப பொங்கிவரப் புத்தூருக்கு
நய்யும் பரப்பும் நறும்பொடியும் நரேக்கொடுத்து
மயையனபினோடு தமிழர் விழாவாழ்த்திப்
பானைஇறக்கிப் பலபேர்க்கிலையிட்டுத்
தனைபைப் பழச்சுளையைச் சேர்த்துப் படபைப்பேன்;
எடுத்துண்டு நீ விரி அதை என்னவென்று சொல்வீர்?

தலவை :

அட்டா!இப் பொங்கல் அமிழ்தமிழ் தனெப்பேன்நான்.

தலவை :

அப்பொங்கல் தன்னை அமிழ்தென்று சொல்வதுண்டா?
ஒப்புவாரோ பொங்கல் அமிழ்தென்றுரைத்துவிட்டால்?
தலவை :

ஆமாம்நான் சொல்வனே அமிழ்துதான் அப்பொங்கல்

49

தீ மனைன்ன?...
தலவை :

...தீ மனைஒன்றும் இல்லதைத்தான்; நீங்கள் உண்ணும்
பொங்கலா அத்தான் அமிழ்து? புகலுங்கள்.
தலவை :

பொங்கல் அமிழ்துதான். பொய்யில்லை; கட்டிக்
கரும்பும் அமிழ்து. கனிஅமிழ்து. மூலலை
யரும்பமிழ்து. தனேமிழ்து. அப்பம் அமிழ்து.
கூழந்தை கந்தலை மொழியமிழ்து. கூன்றாப்
பழந்தமிழும், பாட்டும் அமிழ்து. தமிழ்ப் பண அமிழ்து.
திங்கள் அமிழ்து. திகழ ஆவின் பாலமிழ்தே.
இங்கனெக்கு நீ அமிழ்து. நானுனக் கெப்படியோ?
வாய்மை அமிழ்து. மடிசுமந்து பெற்றுவக்கும்
தாய்மை அமிழ்து. தனிஇன்ப வீடமிழ்து.
தன்றல் அமிழ்து. நறஞ் செவ்விள நீ ரமிழ்து.
ஒன்றல்ல, எல்லாம் அமிழ்தென்றோரகைகலாம்.

தலவை :

ஏன் அத்தான்? எல்லாம் அமிழ்தென்றால் அந்தச் சொல்
ஏன் அத்தான்? ஏதோ அமிழ்தென்றிருக்கும்.

தலவை :

உயர்ந்தபொருட் கெல்லாம் உயர்வு குறிக்க
உயர்ந்தோர் அமிழ்தை உரைப்பார்கள் பெண்ணரசி.

தலவை :

பேரீருந்தால் பேர்குறிக்கும் அந்தப் பெயரீருக்கும்
ஆரிடத்தில் இந்த அளப்பை அளக்கின்றீர்?

எதுஅமிழ்து தத்தான்? எனக்கதைச் சொன்னால்
புதுநாளில் இன்பநறும் பொங்கலுண்ணு முன்னரே
நல்ல அமிழ்துதனை நான்கண்ட தாகாதா?
சொல்லுவீர் அத்தான் அமிழ்தெது? ...

தலவை :

... மானே,

புதுநிலை அறுத்துவரப் போம்போது நீ யோ
எதுதான் அமிழ்ததனைச் சொல்லீர் எனக்கேட்டாய்.
அப்படியே உன்றன் அருட்படி ஆகட்டும் நான்
செப்புவதை உற்றுக்களே தித்திக்கும் தனே,
அமிழ்தென்றால் மலேநின்றமிழும் உணவாம்;
யுஅமிழ்ருஎன்றும் யுதுருவ்வென்றும் சொல்இரண்டுண்ட தத்தொடரில்.
அவ்வளவுதான் இப்போ தனேயும் அறிந்தாயா?
இவ்வளவோடென்னன நீ விட்டிடுவாய் ஏந்தமிழையே.

தலவை :

50

இல்லையத்தான்! மலேநின்ற நிரங்கும் உணவென்று
சொல்லிவிட்டால் போதுமா? ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.
மலேருந்து தான் விழும் விளாம்பழமும், அத்தமிழ்தா?
மலோனதாய் இருக்க வேண்டும் அமிழ்து!
தெரிந்து கொள்ளக் கேட்டனே. தெரிவித்தாலென்ன?

தலவை :

சரி, என்றன் களேவிக் குச் சற்றே விடபுகல் வாய்.

அவ்வானத் தேஇருந்து அமிழ்ந்து வருவதெது?

இவ் வுலகுக் கின்பம் பொதுவாக ஈவதெது?

கண்ணாக் கெதிரில் கடகடென வீழும், அதை

எண்ணிப்பார் இன்னதென்று தோன்றும் உனக்கதுவே.

தலைவி :

வானத்திலயேருந்து வானர்தி தான் அமிழும்.

வானர்தி அது? சிரிப்புவரு கின்றதத்தான்.

தலைவன் :

தனே!என் சலெவமே சபெப்புகின்றனே நீ கடேப்பாய்

ஆனதமிழ்ச் சான்றோர் அருளியஓர் சயெயுளிது:

"மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்

நாமநீ ர் வலேலி உலகுக் கவனளிப்போல்

மலேநின்று தான்சுரத்த லான்" என றிளங்கோ

தானுரதைத் சயெயுள் தரும்பொருளகைக் கண்டுகொள்வாய்.

தலைவி :

அச்சோ! மழைதான் மழையதோன் அத்தான்.

இச்சதேதி இப்போது தானத்தான் நானறிந்தனே.

தலைவன் :

தனோன் இன்பச் சிலப்பதிகா ரத்தினிலே

மலேநின்று தான்சுரத்த லான் என்று விண்டதனால்

வான்நின்றமிழும் மழைதான் அமிழ்தென்று

நீ நன்றறிந்தாயா நரேழயை இப்போது?

தலைவி :

நன்றாய் மழைதான் அமிழ்தென்று நானுணர்ந்தனே;

ஓன்றிருக்க வறேனொன்றில் ஓடிற்றென் நஞ்சம்.

அருகில் இருக்கும் மழைஅமிழ்தென்று

தெரியவில்லை. சொல்லத் தெரிந்துகொண்டனே. ஆனால்,

மழைதான், அமிழ்தென்றால் மக்கள் அதனைப்

பிழைதான் எனச்சொன்னால் என்னபதில் பசேவது?

தலைவன் :

"வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்

தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற"றென்று சாற்றிய

51

வள்ளுவர் பாட்டை வகையாகச் சொல்லிஅதற்

குள்ள கருத்தைஉரை. அதையும் கடேப்பாய்

அமிழ்தென்றுணரும் அருமனை மழைக்கே

அமையும் எனஉரைத்தார் வள்ளுவரே அல்லவா!

கண்டவனெல் லாம் அமிழ்தே என்று கதபைசிக்

கொண்டிருப்போர் பதேமையைகைக் கண்டேஇவ் வாறுரைத்தார்.

தலைவி :

சாவா மருந்தென்று சாற்றுகின்றா ரே,அதென்ன?

தலைவன் :

சாவா மருந்து தனியல்ல இவ்வமிழ்தே!

வான்பயெது கொண்டிருக்கும் ஆதலினால் மண்ணுலகம்

தான்சிறக்கும் என்றுகூறள் சாற்றியதகைக் கட்டாயே.

தலைவி :

ஐயம்இன்னும் கட்டப்பனே அதற்காக நீங்களென்னை

வயைக் கட்டாது...

தலைவன் :

...மயிலே வவைனோ?

தலவை :

அமிழ்தா? அமுதா? அமிழ்தமா? இன்னும்
அமுதமா? இங்கிவகைகள் அத்தனையும் ஒன்றா?

தலவைன் :

அமிழ்தயேஅம்ரு சாரியையும் ஆனதிரிபும் பற்றி
அமிழ்தம், அமுதமுதம் என்றாகும் பண்ணே.

தலவை :

அமிர்தம் என்றா லனென்ன...

தலவைன் :

...அதுவா?

அமிர்தக் கதையை அறிவிக்கின்றனோர்களே நீ :
தவேர் அசுரரெல்லாம் சண்டையிட்டுச் சித்திடுவார்
சாவதைத் தடுக்கஓர் அம்ருதங் கடவைதென்று
திட்டமிட்டார், சடேன் கயிறாக மரோமலை
இட்டமத் தாக்கி இருந்ததிரும்ப பாற்கடலைச்
சேர்ந்து கடந்தார்கள் தவேர் அசுரரெல்லாம்,
ஆர்ந்து வளிப்பட்ட தேஅம்ருத மனெப்பார்கள்.

தலவை :

அமிழ்துதனி, அம்ருதம் அதொன்றா அத்தான்?

52

தலவைன் :

அமிழ்துவேறம்ருதம் வேறல்லவா பண்ணே?

தலவை :

இரண்டும் சாவதைத் தடுப்பதென்றீர் நீ ரேபின்
இரண்டும் தனித்தனி என்றுரைத்ததென்ன?

தலவைன் :

இரண்டும் சாவதைத் தடுப்பதென்றாலும் அந்த
இரண்டுக்கும் வேறுபாடில்லாமல் இல்லை.
உணவால் உயிர்நிலைக்கும்; ஆகவே பண்ணே
உணவாக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் ஆதாரம் மழை!
அத்தவேர் இன்னுயிரும் அவ்வமிழ்தா லேஅமையும்,
அத்தவேர் அம்ருதத்தின் முன்பு அமிழ்துண்டு.
பரிதூலகோடு பிறந்த தமிழ்து.

கிரதோயுகத்திற் கிடதைத் ததுதான் அம்ருதம்.

தவேர்க்கு மட்டும் திரட்டியதே அம்ருதம்;

யாவர்க்கும் ஆதிமுதல் எங்கும் அமிழ்துயிர்.

தலவை :

அத்தானே நான் ஓர் அறிஞர் துணைவியன்றோ!

இத்தனையாள் நானே இதனை அறியனே.

மழையே அமிழ்து; மழையே உலகை

அழியாது காப்பாற்றும். அப்படி இருக்கையில்

ஏனிதனை யாரும் வளிப்படையாய்ச் சொல்லவில்லை?

தலவைன் :

மானேநம் வள்ளுவர்தாம் வாய்விட்டுச் சொன்னாரே?

தலவை :

பின்னால புலவரிதபைப் பசேவததே இல்லைஅத்தான்.

தலைவன் :

பொன்னே புதிய அமிர்ததொன்று வந்ததிங்கே!

பட்டாத வீட்டில் புதிதாய் நுழைந்தவர்க்கே

காட்டாச் சலுகையெலாம் காட்டுவார். வீட்டில்

இருந்தார் இருளில் இருப்பார்கள். வந்த

விருந்துக்கூத் தாமதே விபிவிளக்கு வைப்பார்கள்.

என்றும் அமிழ்துண்டு; - இதன்பெருமனை உண்டு.மற்

றொன்றும் அமிழ்தென்று போட்டியிட்டோடிவந்தால்

நாட்டார் நினைவிலது நாலுநாள் கபத்தாட

மாட்டாதா? ஆனாலும் உண்மை மறையாது.

தலைவி :

ஆமத்தான்! ஆமத்தான்! ஆனால் மழைஎனும்பேர்

நாமும் அறிவோம். நம் நாட்டாரும் தாமறிவார்.

53

அந்தப் பெயர்தான் இருக்க அமிழ்தென்ற

இந்தப் பெயர் ஒன்றெறக்காக வீணாக?

தலைவன் :

நன்று நகமைத்ததே, காற்றென்ற பேர் இருக்கத்

தென்றென்ற பேர் ஏன்? சிறப்புநிலை காட்டஅன்றோ?

நீர், நீ, நிலம், காற்று, விண்ணென்ற ஐம்பொருளில்

நீரின் நிலைகளே: முகிலென்றும் கொண்டென்றும்

விண்ணென்றும் கார என்றும் மலேமும் மழைஎன்றும்

அண்ணாந்து நோக்கும அமிழ்தென்றும் மாரியென்றும்

ஆயிரம் உண்டன்றோ? அவற்றில் அமிழ்தெனும்

தபய நிலைகருதித் தோன்றியதே அப்பெயர்.

முற்றும் களே: வபெபம் முகந்தநீர் ரமேகிலாம்.

கூற்றமறக் கொண்டநீர் கொண்டல். அக்கொண்டலோ

மறேப்போய் இருந்தநிலை விண்வான் விசும்பென்பார்.

காற்றால் கருமைபெறக் காராகும்; கார்தான்

மழைக்கும் நிலையில் மழையாம்; மழைதான்

தழைய அமிழ் உண்வாவது தான் அமிழ்து.

தலைவி :

வாழ்வாருக் காக வழங்கொழிக்க, அந்தநீர்

வீழும் நிலையில் அதை மலேலோர் அமிழ்தென்றார்

என்று புகன்றீர், இதிலோர் மனக்குறை:

என்னவெனில் இவ்வமிழ்தை மலேலான தென்றிருந்தனே.

இப்போ தமிழ்து மழைதானே என்றவாடன

சப்பென்று போயிற்றுத் தையலாள் என்றனக்கே.

தலைவன் :

செப்பிய உன்பசேசில் சிறப்பில்லை, என்கண்ணே.

தப்புக்கணக்கிட்டாய் தாங்கும் மழையை.

அமிழ்தின் பெருமனை அடக்கடக்காய்ச் சொன்னனே.

அமிழ்தே மழைஎன்றனே; அப்படியும் நீயோ

மழையின் உயர்வனை மதிக்கவில்லை இந்தப்

பிழையை இளையவரும் செய்யாரே பெண்ணரசி!

எங்கும் உளதுமழை; என்றும் உளதுமழை.
தங்கும் உலகயிரைச் சாவாது காக்கும் மழை.
அந்த மழைதான் அளிக்கும்மோர் இன்பத்தைச்
சந்திமழால் வளங் வரும் நன்றாய்த் தெரிவித்தார்:
புவாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளிமுன்றார்! விளக்களே.
சென்று திரும்பிவந்து சரேந்து அவர் எனக்களிக்கும்
இன்பந்தான் எவ்வாறிருக்கும்மென்றால் இவ்வாலகில்
வாழ்வார்கள் நல்ல மழைபெற்றாற் போலிருக்கும்.
யாழ்மொழியே! அந்தக் குறளின் கருத்திதுவே.

தலைவி :

பாவையரின் உள்ளப் படப்பிடிப்பே தானத்தான்.

ஆவலினி ஓன்றே அதையும் அகற்றுங்கள் :

54

இந்த மழைதான் அமிழ்தென்ற எண்ணத்தில்
எந்தப் புலவர் எழுதியுள்ளார் செய்யுள்?

தலைவன் :

சிறந்த ஒரு களேவியே கட்டைய், திருவே!

"உறுதோறுயிர்தளிர் ப்பத் தீண்டலாற் பதேகை"

கமிழ்தின் இயன்றன தோள்" என்ற பாட்டில்

கமழும் கருத்தைக் காண்பாய்; உயிர்தளிர்க்கத்

தீண்டினாள் தனதுணைவி, அன்னதற்குக் காரணம் அம்

மாண்புடையாள் தோளையோம். அத்தோள் அமிழ்தாம்.

தளிர்க்கவப்பதியாது? மழையைன்றோ! அந்தக்

குளிர்மழையை அன்னார் அமிழ்தென்றார்! கஃறும்

அதனால் அமிழ்தை மழைஎன்றே சொன்ன

மதியுடையார் சொல்லால் மகிழ்ந்து நலமடவையாய்.

தலைவி :

ஐயமே இல்லை. அமிழ்தே மழையைத்தான்.

வைய மழையே அமிழ்தமிழ்து மெய்யாலும்!

அத்தான் எனது மகிழ்ச்சிக் களவில்லை.

முத்து மழைபொழிக முத்தமிழர் நாட்டில்!

அமிழ்து பொழிக அழகு தமிழ்நாட்டில்!

தமிழ்தான் தழைக்கவே! பொங்கலோ பாற்பொங்கல்!

தலைவன் :

இன்றுபோல் என்றும் மகிழ்ச்சி இலகுகவவே!

நன்று தமிழர் நலிவின்றி வாழ்க!

அமிழ்தே அனையபாற் பொங்கலோ பொங்கல்!

தமிழ்நாடு வாழ்க தழைத்து.